

Drie bruiloften, één begrafenis, een hoop ellende

Toneel: *Perfect Wedding* van Charles Mee door

Toneelgroep Amsterdam

DOOR LOEK ZONNEVELD

Bij het betreden van de zaal in de Amsterdamse Stadsschouwburg – de enige plek waar de nieuwe voorstelling van Toneelgroep Amsterdam, *Perfect Wedding* te zien is – dacht ik onmiddellijk: wat een ruimte, welk een schoonheid! De stoelen in de zaal zijn weg. De met wit vilt beklede rode pluchen vloer loopt door tot achter de toneellijst (waar ook nog een plukje publiek zit). Niet de toneelvloer is gezakt, maar de complete zaalvloer is gestegen tot de hoogte van het podium. Ik ken een handjevol toneelmakers (dode én levende) die hierbij hun vingers zouden aflikken. Het effect is verpletterend: het publiek kijkt naar een open arena, er ligt een speelvlak (ontwerp: Jan Versweyveld) die een eindeloze vlakke is. Verder zijn er vooral toneelspelers. Alle twintig, het complete en grondig verspijkerde ensemble van Toneelgroep Amsterdam. Een energieke, voorbeeldloos getalenteerde troep van gretige acteurs en actrices. De deuren naar de buitenring van de zaal blijven open. Uit de gang klinkt vrijwel permanent een «geluidsdecor» (ontwerp: Marc Meulemans) dat is samengesteld uit een mix van muziek waar ik niet voor heb doorgeleerd: «house», «techno», een hoop bassen en dreunen, geluiden uit ruimtes waar ik al heel lang niet meer kom en waar ik me nooit thuis heb gevoeld. Intrigerend is dit geluidsdecor omdat het een hoop suggereert en niets opdringt of illustreert. Het is hier feest. Punt. Uitroepteken. Althans: hier is feest voorzien en gepland. Het wil er (tot ruim een half uur voor het einde) maar niet van komen. Maar dat doet er niet toe. Het verlangen naar feest is onontkoombaar. De titel van de voorstelling is ook pure ironie: *Perfect Wedding*. Hier sleept zich het perfecte scenario voort van een serie mislukkingen, met tegen het eind de suggestie van iets met een huwelijk. Met een bittere bijmaak.

Het scenario is van Charles Mee, begonnen als sportverslaggever. Mee's toneelverslag van drie bruiloften en één begrafenis heeft nog het meest weg van de licht hysterische reportage over een baseballwedstrijd. Verder kent Mee zijn klassiekers. Het filmscenario van *Four Weddings and a Funeral* even goed als Shakespeares *A Midsummer Night's Dream*. Niks mis mee. Alleen heeft hij uit die voorkennis

met *Perfect Wedding* een gedrocht gebrouwen waar de afdeling dramaturgie van Toneelgroep Amsterdam én regisseur Ivo van Hove korte metten mee hadden moeten maken. Is niet gebeurd. De stapel misverstanden over drama, bijeengehouden door twee nietjes, met als opdruk «toneelstuk», is eigenlijk vrij rampzalig. Je ziet de ideale ruimte om uit te pakken. Je kijkt naar een container toneelspelers waarbij je je vingers aflikt, en je krijgt vervolgens een pakket scènes van tien-keer-niks. Waaronder een tenenkrommende, snotterend uitgevoerde aria-over-verloren-liefde. Een elegie-om-een-gestorven-moeder, waar ze in *GTST* hun pink nog niet voor zouden omdraaien. En aan het eind een Bollywood-dans en een maagpijn veroorzakende disco. Waar de complete zaal overigens voor gíng als betrof het Gods woorden richting een optocht ouderlingen. Ik kreeg dus weer eens massaal mijn ongelijk in het gezicht gebazen. Een feestje, zeiden veel van mijn collega-schouwburggangers na afloop. Misschien is dát mijn probleem. Ik wil geen feestjes. In godsnaam: geen verkleinwoorden meer in de theaters. In toneelzalen wil ik FEEST. In kapitalen. *Perfect Wedding* was verschaald bier in te vette glazen. Intrieste

nep. Boerenbedrog. Bah!
Perfect Wedding
Toneelgroep Amsterdam
Tot en met 23 december in
Amsterdam.

Ja, ik wil. Aldaar, 21 en 22 december.
www.toneelgroepamsterdam.nl.

